

STICHTING INFORMATIE DIERPROEVEN

Aan de leden van de Vaste Kamercommissies voor
Justitie, Binnenlandse zaken, Landbouw, Volksgezondheid,
Economische Zaken en Onderwijs

1 april 2009

Betreft: Nota 'Intensivering aanpak dierenrechtenextremisme', d.d. 2 maart 2009

Geachte leden,

In verband met uw overleg van 8 april aanstaande over de nota 'Intensivering aanpak dierenrechtenextremisme' van de ministers Ter Horst en Hirsch Ballin van 2 maart 2009, wil de Stichting Informatie Dierproeven (SID) gaarne het volgende onder uw aandacht brengen:

Informatie over dierproeven, ook een taak voor de overheid

De SID kan zich goed vinden in de wijze waarop in paragraaf 1 van de notitie het beleid ten aanzien van dierenwelzijn en dierproeven wordt geformuleerd. De SID ziet in het uitdragen van kennis over dierproeven ook nadrukkelijk een taak weggelegd voor de overheid zelf, in de sfeer zoals in paragraaf 1 van de notitie is uiteengezet.

Nadrukkelijk wil de SID in dit verband het geven van informatie over dierproeven door de overheid verbinden met de bestrijding van dierenrechtenextremisme. In de media wordt vaak wel melding gemaakt van acties van extremisten, maar deze informatie wordt zelden gevolgd door concrete informatie aan het grote publiek over de achtergronden van het doen van dierproeven. Op deze wijze, kan volgens de SID ten onrechte de indruk ontstaan dat er misschien goede redenen zijn voor deze acties van extremisten. Het verbaast de SID dan ook, dat in de latere paragraaf 4 onder de kop 'Communicatie, kennis, informatie en bewustwording' op dit aspect niet wordt ingegaan en de communicatie slechts betrekking heeft op de informatievoorziening over. In een discussie met de donateurs van de SID die eind vorig jaar heeft plaatsgevonden, hebben deze donateurs nadrukkelijk te kennen gegeven dat zij ook van de overheid een actievere inbreng in de informatievoorziening over dierproeven verwachten.

Van 3 V's naar 4 V's, de V van Verantwoordelijkheid

De SID zou er dan ook bij u op aan willen dringen in het debat de overheid om een duidelijke proactieve strategie te vragen in haar bijdrage aan de informatievoorziening over dierproeven in Nederland. In de bijlage treft u op deze stellingname van de SID een nadere toelichting aan.

Als ook de overheid haar verantwoordelijkheid neemt voor de voorlichting over dierproeven, kan sprake zijn van een uitbreiding van het tot nu toe gehanteerde 3 V's beleid (vervanging, verfijning en vermindering) tot een vierde V, namelijk de V van Verantwoordelijkheid. Een V die dan staat voor het verantwoording afleggen over het hoe en wat van het doen van dierproeven richting de Nederlandse burger. De SID is gaarne bereid met de overheid in overleg te treden hoe hieraan vorm gegeven kan worden.

Hoogachtend, namens het bestuur van de SID,

dr. Cees Smit, voorzitter

Bijlagen

Informatie over Stichting Informatie Dierproeven

Kortschrift: Pakt overheid de handschoen op?

Artikel uit *Trouw* van 1 april 2009

STICHTING INFORMATIE DIERPROEVEN

Stichting Informatie Dierproeven

De Stichting Informatie Dierproeven (SID) is in 2005 opgericht vanuit de Nederlandse Vereniging voor Proefdierkunde (NVP), de Federatie van Medisch-Wetenschappelijke Verenigingen in Nederland (FMWVN) en de VSOP, Alliantie voor erfelijkheidsvraagstukken. De SID stelt informatie beschikbaar over dierproeven, gezien vanuit het maatschappelijk nut dat ermee wordt nagestreefd. Deze informatie is beschikbaar voor iedereen die daarvan kennis wil nemen. In de praktijk betekent dit dat ook voorlichting wordt gegeven over tal van dierenwelzijnsaspecten, zie www.informatiedierproeven.nl en www.aedilemma.nl

De werkzaamheden van de SID worden gefinancierd uit bijdragen van voornamelijk de vergunninghouders die in Nederland onderzoek met proefdieren mogen verrichten en de bijdragen zijn zowel uit de private als de publieke sector afkomstig. De website wordt jaarlijks bezocht door zo'n 50.000 bezoekers en per week komen gemiddeld zo'n tien verzoeken om informatie binnen, vooral van scholieren en studenten.

STICHTING INFORMATIE DIERPROEVEN

KORTSCHRIFT

Informatie over dierproeven: Pakt de overheid de handschoen op?

Minister Guusje ter Horst van Binnenlandse Zaken laat uitzoeken hoe farmaceutische bedrijven die door dierenactivisten worden bedreigd, hulp kunnen krijgen. Ter Horst wil bekijken bij welke bedrijven maatregelen genomen kunnen worden en hoe de overheid de gedupeerde ondernemingen kan adviseren over de beveiliging. De bewindsvrouw gaat tot slot na of het mogelijk is dat organisaties van dierenbeschermers een contract ondertekenen waarin zij geweld afzweren tegen farmaceutische bedrijven die dierproeven doen.

Vanzelfsprekend juicht onze stichting het initiatief van minister Ter Horst van harte toe. Maar wat ons betreft zou de overheid nog een stap moeten zetten, namelijk voorlichting geven over dierproeven. Wat is namelijk het geval? Tweederde van de Nederlandse bevolking vindt de voorlichting over dierproeven onvoldoende. Dat maakte de Faculteit Diergeneeskunde van de Universiteit Utrecht onlangs bekend, naar aanleiding van een symposium over alternatieven voor dierproeven. Dit hoge percentage moet de overheid zich aantrekken. Zij zwijgt als het om voorlichting gaat over dierproeven. Dat is onbegrijpelijk en uitermate kortzichtig.

Onbegrijpelijk omdat de overheid steeds meer openheid vraagt van onderzoekers en bedrijfsleven als het om onderzoek met proefdieren gaat. Een vraag waarop deze partijen welwillend en positief anticiperen, terwijl de overheid zelf niets maar dan ook niets van zich laat horen. En dat zou wel moeten, gezien het feit dat de overheid opdrachtgever is voor bijna de helft van het onderzoek met proefdieren.

De betekenis van dierproeven is tweeledig: een deel wordt gedaan om inzicht te krijgen in het ontstaan van ziekten en het vinden van aangrijpingspunten voor preventie of behandeling. Een ander deel wordt gedaan om te onderzoeken of stoffen, waaronder geneesmiddelen, sera en vaccins, niet schadelijk zijn. Dan gaat het om giftigheid, kankerverwekkendheid of afwijkingen bij volgende generaties. Dit deel van het proefdieronderzoek wordt door de overheid – of het nu de Nederlandse, de Europese of de Amerikaanse overheid is – verplicht gesteld. Een verplichting om mensen en dieren te beschermen tegen eventuele risico's van medische (be)handelingen.

Gezien deze verplichting zou je mogen veronderstellen dat de overheid informatie geeft over dierproeven. Niets van dat al: de overheid zwijgt. En als regering en parlement hun mond over dit onderwerp wel opendoen, spreken ze over alternatieven. Niet als vertrekpunt voor het geven van informatie over dierproeven, maar meer voor de mooie sier. Alternatieven klinkt diervriendelijk. Maar alternatief staat hier niet voor 'iets anders dan'. Het gaat hier om verfijning, vermindering en vervanging van dierproeven. Je zou ook kunnen zeggen: zonder dierproeven geen alternatieven.

De overheid moet zorgen dat de versnipperde informatie wordt gezuiverd en gekanaliseerd. Het grote probleem bij het geven van informatie over een gevoelig onderwerp zoals dierproeven, is dat het uitgangspunt van de voorlichtende partij de informatie kleurt. De overheid mag daar geen last van hebben. De Stichting Informatie Dierproeven ontkomt er niet aan en wordt regelmatig verweten te eenzijdig gericht te zijn op het opkomen voor het medische belang waar patiënten, onderzoekers en bedrijfsleven voor staan. Dieractivisten zullen niet vertellen dat in de afgelopen twintig jaar het aantal dierproeven van 1,3 miljoen is gedaald naar 600.000. Dierenbeschermingsorganisaties vinden het een lastig dilemma om enerzijds te strijden voor de

STICHTING INFORMATIE DIERPROEVEN

vermindering van het aantal dierproeven, terwijl hun eigen aanhang bereid is grote bedragen uit te geven voor de gezondheid en het welzijn van hun huisdier voor wiens geneesmiddelen ook dierproeven nodig zijn. Collectebusfondsen, de zogenaamde goede doelen, vinden het een groot probleem te nadrukkelijk te melden dat hun geld deels naar het onderzoek met proefdieren gaat uit angst voor verminderde collecteopbrengsten.

Het struisvogelgedrag van de overheid — niet-communiceren dan bestaat het niet — is ook uitermate kortzichtig. Het werkt polariserend. Juist door te communiceren, door het geven van voldoende informatie, neemt het begrip toe en kan de negatieve sluier die nu over dierproeven hangt, optrekken. Ook het vaak blinde activisme neemt af, zo leert Engeland.

De overheid vraagt openheid. Onderzoekers en bedrijfsleven stellen ondermeer hun laboratoria open voor scholieren, studenten en andere belangstellenden, waarmee zij tegelijkertijd de deur openen voor dagenlange protesten van activisten voor hun poort.

Openheid gevraagd, maar de overheid zelf doet niets. Op geen enkele website van welk ministerie ook, is informatie te vinden over dierproeven. Er bestaat een jaarlijks rapport van de Voedsel en Waren Autoriteit 'Zodoende', dat informatie geeft over wie, wat en hoeveel dierproeven er zijn verricht in Nederland. Voor 'het wereldje' een nuttig document, maar voor het grote publiek totaal ongeschikt. Onze overheid zou wat dit betreft een voorbeeld kunnen nemen aan de website van haar Engelse collega's www.scienceandresearch.homeoffice.gov.uk/animal-research, waar zowel onderzoekers als het publiek nuttige informatie en handige links aantreffen.

Het zou de Nederlandse overheid sieren de informatievoorziening over dierproeven drastisch op te voeren. Zij alleen kan die negatieve sluier — veroorzaakt door dat onbekende — wegnemen. En als de overheid er zelf actief werk van maakt, wordt het voor onderzoekers, bedrijfsleven en patiëntenorganisaties veel gemakkelijker om aan openheid over dierproeven te werken.

Dit kortschrift werd vandaag (1 april 2009) op de opiniepagina van *Trouw* grotendeels overgenomen.

STICHTING INFORMATIE DIERPROEVEN

Trouw, 1 april 2008

Overheid mag niet blijven zwijgen over noodzaak dierproeven

Cees Smit
voorzitter van de Stichting Informatie Dierproeven

Terecht pleit *Trouw* voor een fair en open debat over

dierproeven (commentaar, 24 maart). Maar ook de overheid moet daaraan een actieve bijdrage leveren.

Tweederde van de Nederlandse bevolking vindt de voorlichting over dierproeven onvoldoende, blijkt uit recent onderzoek. Dit hoge percentage moet de overheid zich aantrekken. Zij zwijgt als het om voorlichting gaat over dierproeven. Dat is onbegrijpelijk en kortzichtig.

Onbegrijpelijk omdat de overheid steeds meer openheid vraagt van onderzoekers en bedrijfsleven als het om onderzoek met proefdieren gaat. Een vraag waarop deze partijen welwillend en positief anticiperen, terwijl de overheid zelf niets maar dan ook niets van zich laat horen. En dat zou wel moeten, gezien het feit dat de overheid opdrachtgever is voor bijna de helft van het onderzoek met proefdieren.

De betekenis van dierproeven is tweeledig: een deel wordt gedaan om inzicht te krijgen in het ontstaan van ziekten en het vinden van aangrijpingspunten voor preventie of behandeling. Een ander deel wordt gedaan om te onderzoeken of stoffen, waaronder geneesmiddelen, sera en vaccins, niet schadelijk zijn. Dan gaat het om giftigheid, kankerverwekkendheid of afwijkingen bij volgende generaties. Dit deel van het proefdieronderzoek wordt door de overheid – of het nu de Nederlandse, de Europese of de Amerikaanse overheid is – verplicht gesteld. Een verplichting om mensen en dieren te beschermen tegen eventuele risico's van medische (be)handelingen.

Gezien deze verplichting zou je mogen veronderstellen dat de overheid informatie geeft over dierproeven. Niets van dat al: de overheid zwijgt. En als regering en parlement hun mond over dit onderwerp wel open doen, spreken ze over alternatieven. Niet als vertrekpunt voor het geven van informatie over dierproeven, maar meer voor de mooie sier. Alternatieven klinkt diervriendelijk. Maar alternatief staat hier niet voor 'iets anders dan'. Het gaat hier om verfijning, vermindering en vervanging van dierproeven. Je zou ook kunnen zeggen: zonder dierproeven geen alternatieven.

De overheid moet zorgen dat de versnipperde informatie wordt gezuiverd en gekanaliseerd. Het grote probleem bij het geven van informatie over een gevoelig onderwerp zoals dierproeven, is dat het uitgangspunt van de voorlichtende partij de informatie kleurt. De overheid mag daar geen last van hebben. De Stichting Informatie Dierproeven ontkomt er niet aan en wordt regelmatig verweten te eenzijdig gericht te zijn op het opkomen voor het medische belang waar patiënten, onderzoekers en bedrijfsleven voor staan.

Dierenactivisten zullen niet vertellen dat in de afgelopen twintig jaar het aantal dierproeven van 1,3 miljoen is gedaald naar 600.000. Dierenbeschermingsorganisaties vinden het een dilemma om enerzijds te strijden voor minder dierproeven, terwijl hun eigen aanhang bereid is grote bedragen uit te geven voor de gezondheid en het welzijn van hun huisdier voor wiens geneesmiddelen ook dierproeven nodig zijn. Collectebusfondsen, de zogenaamde goede doelen, vinden het een groot probleem te nadrukkelijk te melden dat hun geld deels naar het onderzoek met proefdieren gaat uit angst voor verminderde collecteopbrengsten.

Het struisvogelgedrag van de overheid – niet-communiceren dan bestaat het niet – is ook kortzichtig. Het werkt polariserend. Juist door te communiceren, door het geven van voldoende informatie, neemt het begrip toe en kan de negatieve sluier die nu over dierproeven hangt, optrekken. Ook het vaak blinde activisme neemt af, zo leert Engeland.

deVerdieping | podium 29

Crisis of niet, straks is iedereen hard nodig

De verhoging van de AOW-leeftijd naar 67 jaar lost de problemen van de arbeidsmarkt niet op. Meer mensen moeten aan de slag en de productiviteit moet omhoog.

deVerdieping is een tijdschrift van de Stichting Informatie Dierproeven. Het wordt uitgegeven door de Stichting Informatie Dierproeven, een organisatie die zich inzet voor de voorlichting van de Nederlandse bevolking over dierproeven. Het tijdschrift wordt uitgegeven door de Stichting Informatie Dierproeven, een organisatie die zich inzet voor de voorlichting van de Nederlandse bevolking over dierproeven. Het tijdschrift wordt uitgegeven door de Stichting Informatie Dierproeven, een organisatie die zich inzet voor de voorlichting van de Nederlandse bevolking over dierproeven.

Overheid mag niet blijven zwijgen over noodzaak dierproeven

deVerdieping is een tijdschrift van de Stichting Informatie Dierproeven. Het wordt uitgegeven door de Stichting Informatie Dierproeven, een organisatie die zich inzet voor de voorlichting van de Nederlandse bevolking over dierproeven. Het tijdschrift wordt uitgegeven door de Stichting Informatie Dierproeven, een organisatie die zich inzet voor de voorlichting van de Nederlandse bevolking over dierproeven. Het tijdschrift wordt uitgegeven door de Stichting Informatie Dierproeven, een organisatie die zich inzet voor de voorlichting van de Nederlandse bevolking over dierproeven.